

LBRIS

We know
books

OANA PROȘTEAN

FATA
cu
FIRELE
de
AUR

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2024

CUPRINS

CAPITOLUL 1

ILUZIA, ȘANSA DE A ALEGE . 5

CAPITOLUL 2

TIMPUL, PRIETEN SAU DUȘMAN . 27

CAPITOLUL 3

TREZIREA DIN VIS . 39

CAPITOLUL 4

ADEVĂRATA EU, PASAJUL ÎNCREDERII . 49

CAPITOLUL 5

MAGIA, ÎNTÂLNIREA CU EL . 95

CAPITOLUL 6

LOCUL CU IZ DE POVEȘTE DE DRAGOSTE . 113

CAPITOLUL 7

PROGRAMUL SECRET . 125

CAPITOLUL 8

SCENARIUL, PLANUL SECRET . 143

CAPITOLUL 9

CASA DIN MUNȚI . 153

CAPITOLUL 10

TREZIREA DIN VISUL DULCE . 169

CAPITOLUL 11

ULTIMUL ADEVĂR . 173

CAPITOLUL 12

REINTEGRAREA, REÎNTOARCEREA . 189

CAPITOLUL 1

**ILUZIA, ȘANSA
DE A ALEGE**

Bum... bum... se aude! Ce să fie?! Aaa... fix inima mea bătea așa, serioasă, de neclintit. Îi spuneam: oprește-te, este timp!

Iar ea se uită la mine și, cu un zâmbet malefic, spune:

— Nu, nu este. ce mai stai?! Nu vezi tu, cum trece timpul? Nu vezi tu, cum fugi de mine? Așa că m-am oprit, poate ai să mă auzi, ai să îți faci timp și pentru mine.

— Serios?? Asta îmi spui? Că nu ți-am acordat timp? Că te-am neglijat?

— Da, asta spun. Tu nu vezi cum fugi de mine?! Nu vezi că tu atunci când încep să mă încălzesc, când în sfârșit mă poți vedea, mă abandonezi?! Chiar mereu trebuie să te las să faci asta? Știi, am obosit. Am obosit să te las să îți faci de cap, nu mai vreau. Ori mă ascuți, ori eu plec!

Mă cam obliga... Nu aveam decât două opțiuni: o părăsesc definitiv, renunț la chiria pe care mi-o oferă de 28 de ani sau învăț să trăiesc cu ea.

Și, știți și voi, e cam greu, chiria scumpă, cheltuieli mari.

Dar m-am hotărât. Inimă, te las să intri, te rog doar nu fă gălăgie. Și uite așa, trebuia să las loc chiriașului să facă ce vrea el; până la urmă era dreptul său.

Ea era Greta, o tânără fată de 28 ani, care nu știa că iubirea asta o să o dea de gol cândva, care nu știa că totul se măsoară în kilograme de iubire, care nu știa că ai iubire doar atunci când oferi iubire.

Greta, fata ascunsă după perdea, după soare, după lumină. Ieși afară, Greta... uită-te în sus, privește cerul.

Și atunci lumina îi învălui întreg corpul. Cu ochii închiși, lumina o invadea, atâta lumină de te putea orbi... Deschide ochii, dragă Greta, și lasă-te condusă de această lumină. Îți va fi mult mai bine dacă pășești cu sufletul deschis.

Iar acel moment deveni unul pașnic, eliberator pentru ea.

Și uite așa, Greta începu ușor să vadă unde se simte bine chiriașul ei, inima. Inima care fusese mult timp neglijată, pusă într-un sertar, într-un dulap vechi, dulap la care de foarte multe ori aveau acces oameni nepotriviți. Până și ea de foarte multe ori uită unde își pusese cheia, lăsând la libera întâmplare musafiri neinvitați.

— Tu, inima?! Ție îți place lumina și căldura, nu a fost foarte greu să descopăr asta.

— Ai văzut? Și cu toate astea m-ai lăsat atâta timp singură. Nu îți place și ție aici? Unde sunt?

Așa o să fie mereu?

— Da!

— De ce?

— Pentru că acum e timpul, timpul tău!

— Mulțumesc mult.

— Nu ai de ce... mă bucur că ți-ai găsit drumul.

Greta ajunsese într-o grădină plină cu flori. Erau atât de multe flori, de nu îți puteai da seama dacă era un covor fin și strălucitor sau dacă erau doar atât de multe flori care ofereau această senzație. Era o imagine desprinsă dintr-o grădină atent amenajată de către un grădinar, special angajat pentru ea. Putea fi unul dintr-acela care stătea și se ocupă de fiecare floare în parte, cântându-le și spunându-le, pe rând, cât e de deosebită fiecare.

Flori albe, flori de un roz deschis își duceau existența în acel loc desprins dintr-o poveste. Trandafirii erau atât de înalți că aproape îmi ajungeau până la genunchi; trebuia să am grijă să nu mă agăț de ei și asta mă îngrijora nu pentru că m-ar fi putut zgâria, ci pentru că nu erau încă înfloriți și nu îmi doream să stric minunăția ce urma să iasă la iveală în cursul înfloririi următoare.

Lalele albe, mult mai timide și mai micuțe, se strecurau printre ei, stăteau la umbra lor, a trandafirilor, astfel că erau protejate precum un copil de către părintele său. Așa îmi părea această mișcare și poziție a lor în aceea grădină.

Bujorii albi și cei de un roz puternic stăteau frumos pe marginea cărării, ca niște paznici ai grădinii. Era destul de evident cine era liderul în acea grădină. Erau impetuoși, erau regali, aveau o finețe asezonată cu o tărie pe care o transmiteau, o delicatețe aparte, dar una care transmitea forța, nu fragilitate.

Totul în jurul meu era așezat într-o ordine atent studiată, îți transmitea într-un mod evident că fiecare își știa rolul pentru care era acolo. Era vizibil că fiecare se simțea tare bine acolo și faptul că eu am ajuns să vizitez un asemenea loc deja era ceva mai mult decât mi-aș fi putut dori. Doar o simplă vizită acolo mă făcea să tresar într-o stare de încântare, unde cu ușurință m-aș fi alăturat în bătaia vântului într-un dans în sincron cu toate florile multicolore din aceea grădină a frumuseții.

Totul era aproape alb, covorul alb ce strălucea din toate părțile, pe alocuri se mai vedea câte o mică pată de culoare, era unul fin, puteai aluneca cu ușurință pe el, era ca și un covor bătut bine de zăpadă, unde o sanie ușoară ar fi alunecat ușor.

Iar ea, Greta, fata căzută dintr-un univers necunoscut, se arătă cu o delicatețe autentică într-o rochie mov-lavandă, părul îi era deschis la culoare, șuvițele dezordonate de pe lângă față îi puneau în evidență pistruii mulți, care se armonizau cu razele soarelui ce îi învăluiau întregul chip.

Desculță, în rochia-i atârând pe jos, cu ochii mari și migdalați, înlăcrimați, privea scena. ea știa că era scena ei, doar a ei, și era șocată că putea fi atât de mirifică.

Era ceea ce ea visase mereu. În sfârșit se simțea cu adevărat acasă, unde totul era luminos, unde era ea și natura, unde era liniște, unde era eternitatea, eternitatea pe care ea o caută. Unde își simțea propria-i naturalețe, acceptată și integrată extraordinar de ușor, unde totul în jurul ei era așa cum ea vedea viața: autentică, naturală și bine organizată, adică fiecare își știa menirea, poziția și acceptă tot ce era, cu o naturalețe bine integrată.

Cu toate astea, prima întrebare care îi venise Gretei în cap a fost: nici aici nu mai sunt oameni? Aici nu o să mai fie nimic din ce a fost jos? Nimic din ce ne distrăgea atenția? De foarte multe ori ea se gândise la toate astea, pe parcursul vieții ei apucă să deruleze foarte multe scenarii la cum o să fie toate astea în acele planuri de care auzise din multe părți, din părți de care nu știau nici ei, își dădeau doar cu părerea. Părea că fiecare avea altă imagine despre aceste planuri metafizice însă locul unde ea a ajuns o făcea să creadă că în sufletul ei a știut mereu cum o să fie și că de asta își dorea uneori să se reîntoarcă acasă. Nu aveai cum să nu îți dorești să ajungi în locuri unde frumusețea autentică era încurajată, loialitatea și prietenia erau niște valori apreciate, unde căldura venea dintr-o simplă privire și o clipire din ochi, unde nu există taxe de plătit, unde nu trebuia să uiți de tine ca să reușești să te menții într-o linie de plutire, unde ei îți spun cum și ce drum trebuie să-l parcurgi, direct sau indirect.

În acea clipă, când mintea și sufletul ei erau într-o stare latentă, dar activă, unde începea să își coordoneze simțurile, ea începu să audă o voce.

— Greta, îmi pare bine că ne revedem și mă bucur că te-ai întors acasă, spuse o voce străină înspre ea.

— Poftim? Cine ești? Oare visez? Am înnebunit? Sunt moartă?

Și în acel moment Gretei începu să îi se facă rău, nu mai putea să respire și era la un pas să cadă jos, pe acel covor fin cu flori, la care nici măcar un asemenea gest nu i s-ar fi potrivit, fiind atât de fără de cusur și ar fi fost păcat să se strice chiar și în asemenea situație. Cu toate astea, ea a reușit să își mențină poziția și să înceapă să respire normal.

— Draga mea... niciuna dintre. În sfârșit ai ajuns din nou acasă. Aceasta esta casa ta dintotdeauna, ușor îți vei aminti, nu îți face griji. Totul o să fie bine. Aici este casa ta, aici ai fost mereu, de aici ai plecat în scurta ta vacanță, acolo jos. Totul a fost doar pentru o scurtă perioadă, acum ai revenit din nou acasă.

— Dacă totul este cum spui tu și nu mă minți, de ce să îmi fi dorit să plec din locul ăsta minunat, de ce nu îmi amintesc? Și cine ești tu? Unde ești? Ești în mintea mea? De ce totul îmi este străin și nimic din ce se întâmplă aici nu îmi este familiar? Ce se întâmplă cu mine, o iau razna?

Și în acel moment, corpul ei ușor s-a mișcat după ce a auzit un sunet nou, ceva s-a mișcat lângă ea, cu ochii mari și speriați își face curaj să se uite. S-a întors cu frică, când în față îi apare un câine extraordinar de frumos.

Era un câine lup de talie medie spre mare, cu siguranță depășea un metru și jumătate. Nu era un simplu câine, avea ceva aparte în privire, parcă nici nu era doar un câine. Ochii lui vorbeau fără să spună nimic, erau încântători de senini, culoarea sa de asemenea era diferită de tot ce am mai văzut vreodată, era de o culoare imposibil de descris, de un alb strălucitor din care parcă se reflectau mici puncte de lumină, precum reflexiile celei mai scumpe instalații pentru pomul de Crăciun, precum o furtună de ploaie cu stele căzătoare, care îți răpesc ușor privirea și te duc într-o lume magică plină de lumini căzătoare, care îți transmit aceea senzație unică de frumos. Ochii lui erau de o culoare specială, erau cenușii și pătrunzători, care îți putea atinge tot ce era mai frumos în tine, trezea orice sentiment uman și cald. Aveau o nuanță specială, un gri deschis, dar era o culoare caldă, în ciuda faptului că erau gri.

După ce am reușit să îmi iau privirea de la el, care a durat o secundă, deși timpul pentru mine atunci se dilata și eram convinsă că l-am analizat preț de o oră cel puțin, totuși timpul a fost scurt, suficient să aud repede următoarele cuvinte:

— Bună, eu sunt Mag, îngerul tău păzitor. Îmi pare tare bine că ne-am reîntâlnit, îmi era dor de tine. Mi-ai lipsit cu adevărat.

— Poftim? Înger păzitor? Ce vorbești? Și în acel moment simțeam cum inima îmi bătea foarte tare și cu toate acestea nu cred că era posibil în locul unde mă aflam să mai

existe omul cum era, cum știam eu că este, cu corp, cu viață umană, cu respirație.

— Da, ai auzit bine. Eu te-am vegheat mereu în acești 28 de ani ai tăi, de când tu ai coborât în scurta ta vacanță, pe pământ. Eu mi-am luat rolul acesta de a avea grijă de tine și de a te aduce înapoi cu bine și a-ți fi alături în toată existențele tale.

Aceste cuvinte care erau cu o încărcătură extrem de mare au făcut ca și Greta să simtă o ușoare străfulgerare în tot corpul ei delicat.

— De ce? Ce câștigi tu din toată afacerea asta? De ce ai avea tu grijă de mine? Ceea ce aud mi se pare absurd, ceea ce tu îmi spui este că eu mereu am fost spionată de către tine??? Și dacă este așa, vreau să știi că mă deranjează și posibil să mă supăr pe tine, așa că te rog termină cu minciunile astea, pentru că eu nu pot crede că există așa ceva.

— Ce câștig? Crezi tu că orice lucru atrage și un câștig? Da, acolo jos, poate... Dar aici, nimic nu se cumpără... Aici toți avem același scop și anume, iubirea.

— Vrei să spui că mă iubești? Cum să mă iubești când eu nici nu te cunosc pe tine, mă uit la tine și văd un animal care vorbește, de fapt nici nu știu dacă ești om sau animal, ceea ce mă face să îmi fie teamă tot mai tare, pentru că nu știu dacă visez, dacă am luat-o razna sau dacă am murit și totul este real.

— Da, te iubesc și tu mă vei iubi, de fapt mă iubești, dar ai uitat. O să îți aduci aminte în curând, cum râdeam înainte să pleci jos, între sufletele rătăcite, fix de aceste lucruri. Că la cât ești de încăpățânată, o să îmi fie greu și sigur o să dureze să te conving de toate aceste lucruri.

— Poftim?!

— Da, aici despre asta e vorba. Doar despre asta.

— Vrei să spui că mereu ai fost cu mine? Și în cele mai negre momente? Și în cele mai bune? Chiar tot timpul mi-ai fost alături? De ce nu vorbeai cu mine? De ce te-ai ascuns?

— Da, mereu. Nu m-am ascuns niciodată, doar că corpul uman nu ajunge la nivelul la care să detecteze cu ochii tot ce este în jur, cel mai mult poate să simtă ceva, dar omul s-a îndepărtat atât de mult de esența lui, astfel că s-a pierdut această capacitate, tot mai mulți rămânând fără.

Crezi că tu singură ai luat toate deciziile? Mereu eram în preajma ta și mă străduiam să te ajut să iei calea bună și drumul benefic ție, nu mereu și reușeam. Și eu te ajutam. Și de foarte multe ori m-am luptat să iei deciziile bune și nu era deloc ușor. Și știi de ce? Pentru că în orice dimensiune există bine și rău, atât aici, cât și pe pământ, și au existat impedimente și pentru mine. Și unul dintre ele este colegul meu, Nerd.

Și în acel moment vorbele mi-au ieșit:

— Țta cine mai este? Simt că nu pot să duc mai multe informații, simt că este prea mult pentru o singură zi.

— Îți voi explica. Nerd este partea întunecată care a contribuit la deciziile mai puțin bune, el a fost mereu punctul meu slab, a trebuit mereu să mă lupt cu el să îți fie ție bine, pentru că este atât de malefic și manipulator de reușea de foarte multe ori să te facă să crezi că reacțiile tale sunt justificate, că sunt bune și că ai dreptate. Și să știi că aceste lucruri de multe ori te făceau să suferi, pentru că nu erai tu aceea persoană, erau manipulările lui, reușea să te influențeze uneori și viața nu era mereu împlinitoare din cauza lui.

În acel moment, până când Mag nu își termină bine propoziția, dintr-o mare de trandafiri albi, se observă cum cineva încearcă să își facă loc, să se elibereze și să iasă la suprafață.

Ușor timorată față de cum eram înainte, zăresc în fața mea un animal, dacă îl pot numi așa, nu puteam exact să denumesc ceea ce era în fața ochiilor mei, dar era clar, era unul imens.

La o primă vedere, cred că se apropia de doi metri, era mare, blana îi lucea extraordinar de tare, era de o nuanță închisă, un maro închis chiar spre negru, ochii erau mai micuți și colțurile exterioare îndreptate în sus, nu îți era deloc confortabil să îi privești, erau de nepătruns. Preț de o clipă am încercat să îi admir, dar în acel moment un fior rece îmi pătrunse ușor în tot corpul și o senzație de frig îmi acoperi trupul.

O simplă privire te-ar fi putut străpunge, precum un cuțit.

Dar un cuțit mare și dintr-un aliaj tare.

Privirea îi era ucigătoare, ar fi mâncat tot ce suflă în jur, asta transmitea prin aspectul exterior, dar și prin energia pe care o avea.

Dintr-odată începu să respire tot mai greu. Respiră atât de greu, încât parcă cu fiecare secundă tot câte o floare începea să se ofiliească... căzând jos, una câte una.

Trandafirii cădeau... până și tufele mari de bujori, care erau regii grădinii, se ofileau, căzând... lalele plâpânde se împrăștiau una câte una... petalele zburau, totul se transformase dintr-odată din lin în haos, din rai în iad, din frumos în urât.

— Mag, ajută-mă! Ce se întâmplă? Ce mi se întâmplă? De ce mă lași tocmai acum? Nu vezi că strică toată minunăția asta de grădină? De ce îl lași să facă asta, unde ai dispărut? Te rog, fă ceva! Nu am văzut nimic mai frumos de când mă știu și el ucide tot, doar prin respirația lui.

— Chiar crezi că poate?... întrebă cineva, după care se auzi un râs puternic și de neoprit. Și în acel moment mi-am dat seama că era el, era Nerd.

— Greta, cu asta m-am luptat eu, tot timpul tău pe pământ și acum se dă bătălia finală. Nu te panica, totul o să fie bine, încet și ușor, dacă tu o să îți dai seama ce ai de făcut, toate astea vor dispărea, așa că te rog să alegi înțelept.

— Pofitim? Dar fă ceva... ajută-mă. Te rooog... grădi-
naaaaa...

— Calmează-te, spuse Mag. Cu cât ești mai agitată, cu
atât nu îți va fi bine, el fix cu asta se hrănește!

— Dar cum?! Simt că nu pot să fac nimic... și îmi este
rău!

— Ascultă-mă! Tu ești puterea. Tu. Eu, Mag, cât
și Nerd, suntem doar proiecțiile tale. Noi existăm, dar
suntem creați de tine, doar tu o să poți face ce vrei cu noi,
tu ești conducătorul nostru.

— Pofitim? Cum așa? Nu vreau să cred că am putut crea
ceva atât de diabolic... se aude un râs fără oprire.

— Mișto, nu?! Da, tu m-ai creat! Mulțumesc, mă simt
așa de bine aici, deși e prea clasic totul pentru mine, spuse
Nerd.

— Mag... ajută-mă!

— Respiră, inspiră, tu controlezi totul, imaginează-ți că
totul este ca și prima oară când ai sosit, când erai singură,
grădina aia perfectă și tu erați în deplină liniște. Haide.
Respiră... după care totul va reveni la normal.

— Vrei să spui că doar atât trebuie să fac?

— Nu e așa de simplu cum pare, altfel nu ai fi început
să ai regrete și Nerd nu ar fi apărut (se aude iar un râs pe
fundal).

— Tu ai declanșat asta, acum fii recunoscătoare pentru
tot și va dispărea pentru moment.

— Cum?

— Închide ochii, lasă-te condusă de liniște. Sentimentul de siguranță pe care îl aveai când ai ajuns prima oară aici, prima oară conștient. Și se auzi un râs drăguț din partea lui Mag.

— Bine, am să încerc să mă liniștesc! Îmi face rău Nerd.

Norii, care de fapt nu erau nori, se contopeau cu florile de îți lăseau senzația de un văzduh de neatins. Un văzduh greu de cuprins și cu mintea.

De neatins, atât era de miraculos... scânteii de lumină își făceau loc, din loc în loc puteai vedea cum se aprind, precum niște beculețe luminoase, dar care erau peste tot.

Totul era tot... nu aveai ce cuprinde cu mâna, nu există nimic, puteai muta floarea unde ai fi vrut, le puteai schimba între ele, acolo deja nu mai există noțiunea de spațiu, de nimic... totul era împreună! Îți era în palme, pentru că de fapt aia era, erai tu în tu.

Adică lumină care trebuia stabilizată doar, tu trebuia să treci ultimul examen.

Scena mea era a mea și doar a mea, grădina era divină, totul era perfect sincronizat după ce am reușit să mă liniștesc.

Liniștea își făcea loc din nou, dansul florilor era în sincron, totul era armonizat perfect, până și instrumentele muzicale trebuiau armonizate înainte de a fi folosite, dar aici nu era nevoie de nimic suplimentar. Era culoare, era viață, vitalitate. Comuniune, pace și sincron. Era lanțul perfect închis, de nedesfăcut și de pierdut.

Astfel că am reușit! Începea să se lase dintr-odată liniștea, totul era la locul lui, florile erau la locul lor, iar eu am început să îmi recapăt respirația destul de bine, erau bine toți și toate, dacă ar exista genuri și acolo.

— Mag, Mag... am reușit, unde ești?

— Da, Greta!

— Gata?!

— Da, mă bucur că ai reușit. Eram sigur că o să reușești, data viitoare vei avea mai multă încredere și o să îți fie mai ușor. Nerd ne-a părăsit pentru puțin timp, dar cu siguranță va apărea din nou. Tu trebuie să fii pregătită.

În acel moment, pe fața Gretei se vedea un posibil efect de plâns, era tristă.

— Te rog nu, nu plânge... totul o să fie bine.

— Dar de ce? De ce trebuie să fie așa?

— Așa cum?

— De ce atâtea examene?

— Draga mea, este ultimul. Ai răbdare, o să fie bine!

— Mereu așa a fost, câte mai urmează? Parcă toată viața mea a fost un examen...

— Da, draga mea, tot ceea ce ni se întâmplă ne este dat cu un scop și sunt consecințele deciziilor și alegerilor noastre. Țasta va fi ultimul, după care vei merge alături de cei dragi și alături de Dumnezeu.

Era momentul pentru Greta de a-și restabili tot traseul, de a elimina orice urmă de îndoială privind viața ei.

Era o fată suspicios de sensibilă, care nu prea își găsea locul în viață, care mereu caută senzaționalul, care mereu se termină după acele clipe de extaz, de adrenalină.

— Simt ca mi-au ajuns! Au fost suficiente.

Ajunsa în grădina plină cu flori, în punctul în care trebuia să vadă, să revadă tot ceea ce a trăit din nou, să vadă unde anume a greșit, astfel încât Nerd să poată dispărea, iar ea să își poată termina misiunea în sfârșit...

Și în timp ce Greta se plimba printre flori, tot înainta, când începu să zărească o potecă, un drum neatins, dar totuși îți puteai da seama că este unul cât de cât destinat pentru a merge pe acolo, unul îndrumat că indică ceva.

Începu să își facă o cărare printre flori, cu greu urmele picioarelor își fac amprenta pe sol... când în față îi apărură ceva.

Cerul își făcu apariția ușor și elegant, dar spre surprinderea Gretei nu era singur, era acompaniat de o multitudine de culori, precum un curcubeu.

Luminile erau fix culorile sale.

Atunci o voce caldă se auzi și îi zise: „Ele sunt luminile călăuzitoare ale tale, te-au ghidat în permanență, ele sunt sufletul acelor persoane care au plecat de pe pământ și tu știi foarte bine care persoane sunt.

Și în acel moment Greta, își dădu seama că cel care vorbea era Mag, ceea ce însemna că Nerd încă era captiv.

— Mag... tu ești?

— Da, eu sunt.

— Ce vrei să spui? Cum adică? Explică-mi!

— Dragă Greta, fiecare om pe care tu l-ai pierdut s-a transformat într-o lumină călăuzitoare, care s-a transformat într-o stare. Eu ce pot să îți spun? Că pe lângă acele lucruri frumoase, acele stări liniștitoare, sunt și stări care te aduceau înapoi și care te făceau să te întâlnești cu Nerd... și uite așa, în viață aveai și oameni care te țineau pe loc. Acum vreau să îți prezint toate stările trăite de tine și oamenii pe care tu i-ai pierdut:

- roșul absolut este iubirea, iar lumina a fost condusă de fratele tău nenăscut, pe care tu l-ai pierdut și pe care nu ai apucat să îl cunoști.
- portocaliul a fost reprezentat de către responsabilitate, iar lumina călăuzitoare a fost mătușa ta.
- galbenul este stabilitatea, dar mai degrabă cea pământeană, iar lumina este condusă de bunica ta.
- verdele este pacea, pacea este guvernată de vecina ta, pe aceea care tu o iubeai foarte mult și îți îndeplinea un rol de bunică.
- toate celelalte culori mai închise din curcubeu sunt acele lumini care au încercat să te oprească de fiecare dată din drum, iar aici s-a dat bătălia, mereu erai pusă să alegi.

— Dar Mag... așa trebuie să fie?! De ce? De ce sunt atât de multe încercări?